

er en Saadan dog ikke en saa stor Mand, at han ikke skulde kunne taale, at der var en Anden, som havde en Myndighed lig hans i Sager, der ikke lettelig komme til hans Kundskab. Jeg har søgt at bringe denne Endring ind i Loven, fordi Sømanden, som jeg sagde igaar, naar han kommer hjem, helst vil være fri for Alt, hvad han kalder „Brøvl“, og dette vilde han undgaae, naar Sagen blev overladt til den Embedsmand, hvis Pligt det er at foretage det iøvrigt Fornødne, hvilket vistnok vilde bidrage til, at mange Misbrug bleve hævede. Jeg kan ikke ved denne Leilighed unblade at nævne, at der i England i alle Havne og paa alle de Steder, hvor der findes Rhederier, er en Myndighed, som har at tage sig af disse Sager, fordi dette praktiske Folk har fundet, at Søfolk trænge til en saadan Beskyttelse. Det er mig vitterligt, at disse Myndigheder — paa nogle Steder er det kun en enkelt Mand, paa andre to eller tre Mænd, altsaa en Slags Commission, — have bevirket, at der er skeet en stor Fremgang med Hensyn til den engelske Handelsflaades Officercorps. De Ord: „Den Embedsmand i Danmark“, lod det ogsaa til, at det ærede Medlem ikke rigtigt kunde begribe, men de ere indsatte for at tydeliggjøre, at Sagen skal foretages her hjemme. Naar man vil eftersee Loven, vil man finde, at der ogsaa er andre Personer, for hvem Afsmønstning kan finde Sted, nemlig Consulerne i Udlandet, men disse Mænd kunne naturligviis ikke have med slige Sager at bestille. — Med Hensyn til den legemlige Straf maa jeg sige, ligesom den ærede firsle Taler, at jeg har været meget i Tvivl med mig selv om, hvad der i saa Henseende var det Rette, og, kunde jeg føle mig sikker paa, at den legemlige Tugt ikke vilde blive misbrugt, vilde jeg give Skipperen den Myndighed, ikke alene at tugte Menneſter under 18 Aar, men ogsaa dem, som ere over denne Alder. Den Sikkerhed, som vi i saa Henseende have, er imidlertid meget ringe, og da jeg troer, at de, der ere under 18 Aar, meest trænge til at beskyttes, vil jeg hellere

stemme for, at en mindre hurtig, men dog maastee til Slutning ligesaa probat Straffemaade bliver slaaet fast. Jeg har desuden, netop for at imødekomme denne Trang til en Straffemyndighed i Skipperens Haand, indbragt det Endringsforslag, som findes opført under Nr. 2. Den deri omhandlede Straf er ikke fra idag eller igaar, men den har været anvendt i vore Krigsflibe og vist ogsaa i vore Handelsflibe. Det er mange Aar siden, jeg foer med et Handelsflib, men jeg tager vist ikke fejl, naar jeg siger, at jeg har seet den gamle og erfarne Skipper, som førte det, imellemstunder benytte den. Af denne Grund skal jeg vedblivende, ligesom forrige Gang, støtke, at corporlig Straf ikke kommer ind i Loven.

M. Sager: Det ærede Medlem for Viborg (Klein) mindede os igaar om, at denne Lov nu havde været undergivet saa megen Behandling og været udsat i saa lang Tid, at man endelig skulde søge at blive færdig med den, og derfor skulde være meget sparsom med Forandringer, men især med nye Forslag, da dette let vilde umuliggjøre, at den blev færdig. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem deri, og mig personlig kan ingen Bebreidelse ramme for Bidtøftighed eller for at være kommen med mange nye Forslag, da jeg kun har deeltaget i at stille nogle af de Forslag, som det ærede Medlem selv har været med til at stille. Hvis jeg ikke havde haft denne Respekt for den Tid, der anvendes paa denne Lovs Behandling, og jeg ikke havde ønsket, den nu maatte blive færdig, vilde jeg ganske vist have tilladt mig at stille adskillige Forslag til Endringer. At det tager Tid med at blive enig om denne Lov, forekommer mig forøvrigt ganske simpelt at fremgaae af Sagens særegne Natur, idet man her er Lovgiver ligeoverfor en Enevoldsherre, Skipperen, og det er meget vanskeligt ved Lov at bestemme Noget om dette Forhold; det er egentlig Praxis og en mere civiliseret Omgang blandt Folk, der her maa